Baba cu douăsprezece cojoace

Baba cu douăsprezece cojoace

Text după
SIMION FLOREA MARIAN

Copertă și ilustrații de
COCA CREȚOIU-ȘEINESCU

1975
EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI

Baba Dochie a avut un fecior și l-a însurat. Însă ea nu trăia bine cu noră-sa, ci fiind o femeie

foarte rea, o chinuia în tot chipul.

În urma urmelor, nemaiavînd și nemaiștiind cum s-o chinuiască, o trimise într-un an pe la sfîrșitul lunii lui Faur, cînd era așa de frig de crăpau lemnele și ouăle sub corb, ca să meargă în pădure și să-i aducă fragi.

Noră-sa ce era să facă?...Luă o cofiță și se porni plîngînd după fragi. Dar de unde să afle ea fragi, după ce ăștia nu erau nici măcar înfloriți?

Ajungînd în pădure și umblînd încolo și încoace degeaba, dete în urmă de o casă, în care locuiau doisprezece moșnegi, care erau lunile anului.

Nevasta le povesti toată pățania ei cu soacră-sa și apoi îi întrebă de nu știu ei undeva vreun loc unde ar putea găsi fragi.

Bătrînii îi deteră demîncare, și-apoi, fiindcă înnoptase, îi ziseră să se culce și să se odihnească, căci a doua zi fragii doriți se vor găsi.

Nevasta, trudită de alergătură cum era, nu așteptă mult să fie îmbiată și rugată, ci se culcă și adormi dusă.

A doua zi de dimineață, sculîndu-se nevasta, luînd iarăși cofița, bătrînii ziseră să se întoarcă cu dînsa acasă, dar să n-o descopere defel pînă acolo.

Nevasta mulțumi din toată inima moșnegilor pentru primire, le sărută mîna, și apoi, luînd cofița, se întoarse bucuroasă acasă la soacră-sa.

Soacră-sa, cum o văzu că vine, o și întrebă cu un glas ascuțit unde a stat atîta, și adusu-i-a fragi ori nu?

Nora nu-i răspunse la acestea nimică, ci-i dete numai cofița legată la gură.

Baba Dochie îi smuci cofița din mînă, o descoperi repede, și cînd colo, ce să-i vadă ochii?... Cofița era plină de fragi rumeni și frumoși, de-ți fugeau ochii pe dînșii; iar ici-colea printre ei erau și frunze verzi.

Văzînd Baba Dochie fragii, n-avu ce să mai zică, îi luă din cofiță, îi mîncă, și-apoi, crezînd că, dacă sînt fragi, de bună seamă trebuie să fie și pășune pentru capre, luă ea furca în brîu și caprele de-napoi și se porni cu dînsele la pășune.

Dar fiind încă foarte frig, se îmbrăcă ea mai întîi cu douăsprezece cojoace și apoi se porni cu caprele la pășune.

Însă, cum s-a pornit ea cu caprele, a dat o ninsoare și o furtună ca aceea, de să nu scoți nici cîinele afară. Și ningînd, îi udă cojocul deasupra, astfel că i s-a făcut tot ferfeniță.

Baba Dochie, văzînd că i s-a udat și stricat tot cojocul, și de ud și ferfenițit ce e nu-l mai poate purta în spate, îl lepădă jos și plecă mai departe.

Deoarece ninsoarea nu mai înceta, ci, dimpotrivă, venea tot mai mare, Dochia, în fiecare zi, pe la înserate lepăda cîte un cojoc, pînă ce nu-i rămase unul.

Și cum a rămas fără nici un cojoc, baba îndată a început a tremura și a dîrdîi din dinți de frig.

Văzînd că îngheață de frig și nu-i alt chip de scăpare, a picat în genunchi, a început a plînge. Și acolo, înghețînd, se prefăcu

într-un stan de piatră care și azi se vede pe vîrful Rarăului, pe sub care curge o apă limpede ca lacrima. Iar caprele s-au prefăcut, de asemenea, în pietre.

Lector: IOANA RICUS
Tehnoredactor: ELENA GĂRĂJĂU

Dat la cules 14.VIII.1975. Bun de tipar 22.XI.1975. Apărut 1975.
Comanda nr. 1114. Tiraj 123 000. Broşate. Coli de tipar 0,5.

Tiparul executat sub comanda nr. 232 la
Întreprinderea Poligrafică Banat.

EDITURA
ION CREANGĂ
BUCUREŞTI

Preţ set (8 bucăţi) lei 5,25